

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Asan/13/2018
Identifikačné číslo spisu: 1017200325
Dátum vydania rozhodnutia: 26.09.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1017200325.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Eriky Šobichovej, v právnej veci žalobcu: SATUR TRAVEL a.s., so sídlom Miletičova 1, Bratislava, IČO: 35 787 201, právne zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária Melničák a Semančíková, s.r.o., so sídlom Miletičova 1, Bratislava, IČO: 36 860 891, proti žalovanému: Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie, so sídlom Prievozská 32, 827 99 Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0592/99/2016 z 19. decembra 2016, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/47/2017-46 z 15. marca 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Žalobcovi priznáva právo na úplnú náhradu trov kasačného konania voči žalovanému.

Odôvodnenie

O d ô v o d n e n i e

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „správny súd“) rozsudkom č. k. 6S/47/2017-46 z 15. marca 2018 podľa ust. § 191 ods. 1 písm. c) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného č. SK/0592/99/2016 z 19. decembra 2016 a rozhodnutie orgánu verejnej správy prvej inštancie - Slovenskej obchodnej inšpekcie, Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie č. P/0070/01/2016 z 12. septembra 2016, ktorým bol žalobca uznaný za zodpovedného za porušenie povinnosti predávajúceho, vybaviť reklamáciu spotrebiteľa v zákonom stanovenej 30- dňovej lehote od jej uplatnenia pri výkone kontroly v dňoch 23. októbra 2015, 19. januára 2016 a 23. februára 2016, čím došlo k porušeniu ust. § 18 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení účinnom do 26. septembra 2018 (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) a podľa § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa uložil žalobcovi pokutu vo výške 500,- eur; a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Súčasne správny súd priznal žalobcovi voči žalovanému právo na úplnú náhradu trov konania.

2. V odôvodnení rozsudku správny súd skonštatoval, že medzi stranami nie je sporné, že žalobca reklamáciu prijatú 24. júna 2015 vybavil listom z 8. júla 2015 adresovaným sťažovateľke, odovzdaným na poštovú prepravu 9. júla 2015 a reklamáciu prijatú 17. júla 2015 vybavil listom z 13. augusta 2015 adresovaným sťažovateľke, odovzdaným na poštovú prepravu 14. augusta 2015, spornou ostala otázka, že listy o vybavení reklamácií sa nedostali do dispozícií sťažovateľiek v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote od uplatnenia reklamácií.

3. Správny súd mal za to, že z obsahu listín o vybavení reklamácií (z 8. júla 2015 a z 13. augusta 2015) nesporne vyplýva spôsob vybavenia reklamácií a teda listy z 8. júla 2015 a z 13. augusta 2015 sú písomnými dokladmi o spôsobe vybavenia reklamácií v súlade s § 18 ods. 4 vety druhej v spojení s § 9 a § 2 písm. m) zákona o ochrane spotrebiteľa, ktoré boli vydané v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote od uplatnenia reklamácií, o čom žalobca informoval sťažovateľov zaslaním poštovou prepravou. K povinnosti vybaviť reklamáciu v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote od jej uplatnenia správny súd prisvedčil žalobcovi a viedol, že zákon o ochrane spotrebiteľa explicitne neupravuje spôsob vybavenia reklamácie a odosielania písomného dokladu vybavenia reklamácie, preto odoslanie písomnej odpovede o vybavení reklamácie v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote formou obyčajnej listovej zásielky, je v súlade s platnou právnou úpravou. Správny súd ďalej uviedol, že zákonné ust. § 18 ods. 9 zákona o ochrane spotrebiteľa ukladá predávajúcemu povinnosť o vybavení reklamácie vydať písomný doklad, zákon neupravuje povinnosť, aby sa v zákonnej lehote 30 - dní dostal doklad o vybavení reklamácie do dispozície spotrebiteľa, resp. že predávajúci má doklad o vybavení reklamácie nielen vystaviť, ale ho má spotrebiteľovi aj odovzdať. K pojmu „vydať“ písomný doklad o vybavení reklamácie správny súd ďalej odkázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/167/2013 z 18. februára 2015 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR č. k. 10Sžo/188/2015 z 28. septembra 2016, podľa ktorých termín „vydať“ písomný doklad neznamená vždy požiadavku na jeho odovzdanie do dispozície moci niekoho, ale vydaním možno rozumieť aj jeho vytvorenie, uverejnenie a vyhlásenie. V uvedenom kontexte správny súd podporne odkázal na ust. § 2 písm. m) zákona o ochrane spotrebiteľa, ktoré pre účely zákona o ochrane spotrebiteľa pod vybavením reklamácie rozumie ukončenie reklamačného konania (napríklad aj jej odôvodnené zamietnutie). Správny súd zdôraznil, že z ust. § 18 ods. 9 zákona o ochrane spotrebiteľa nevyplýva povinnosť žalobcu doručiť spotrebiteľovi písomný doklad o vybavení reklamácie, a preto písomný doklad o vybavení reklamácie z 8. júla 2015, ktorá bola uplatnená 24. júna 2015, ako i písomný doklad o vybavení reklamácie z 13. augusta 2015, ktorá bola uplatnená 17. júla 2015, sú dôkazom o tom, že žalobca reklamáciu vybavil v súlade s citovaným zákonným ustanovením a v zákonnej 30 - dňovej lehote. Existenciu a vierohodnosť listín o vybavení reklamácií (z 8. júla 2015 a z 13. augusta 2015) mal správny súd osvedčenú z administratívneho spisu žalovaného. Správny súd uzavrel, že rozhodujúcim pre posúdenie splnenia povinnosti v zmysle § 18 ods. 9 zákona o ochrane spotrebiteľa je pre orgán dozoru deň, kedy bola zásielka obsahujúca doklad o vybavení reklamácie odovzdaná na poštovú prepravu, čo žalobca hodnoverným dôkazom (výpisom z poštovej knihy) preukázal. Keďže dôvodom uloženia pokuty bolo porušenie povinnosti predávajúceho vybaviť reklamáciu spotrebiteľov v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote od ich uplatnenia, pričom správny súd prisvedčil žalobcovi, že reklamácie spotrebiteľov boli vybavené v zákonom stanovenej 30-ňovej lehote od ich uplatnenia, správny súd dospel k názoru, že u žalobcu nedošlo k naplneniu porušenia povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa tak, ako má na mysli ust. § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, preto uloženie pokuty nebolo dôvodné.

4. O nároku na náhradu trov konania rozhodol správny súd podľa § 167 v spojení s § 175 ods. 1 S.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému právo na úplnú náhradu trov konania

5. Proti rozsudku správneho súdu podal v zákonnej lehote žalovaný (sťažovateľ) kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., v ktorej namietal, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a navrhoval, aby kasačný súd zrušil napadnutý rozsudok správneho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

6. V kasačnej sťažnosti sťažovateľ rozporoval právny záver správneho súdu, a mal za to, že vydaním písomného dokladu o vybavení reklamácie a jeho odovzdaním na poštovú prepravu bez toho, aby sa o tom spotrebiteľ dozvedel, si žalobca nesplnil zákonnú povinnosť a nesplnil tak účel ustanovenia § 18 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa, v kontexte s čím poukázal na nález Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 71/2013-36 z 23. mája 2013, v zmysle ktorého: „K výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska textu zákona, a to ani v prípade, keď sa text môže javiť ako jednoznačný a určitý, ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona.“ Právne posúdenie správnym súdom považoval sťažovateľ za rozporné s elementárnym účelom zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorým je dôkladná ochrana práv spotrebiteľov, a ktorá práve konaním žalobcu nebola dodržaná. Vybavením reklamácie sa podľa ustanovenia § 2 písm. m) zákona o ochrane spotrebiteľa rozumie ukončenie reklamačného konania odovzdaním opraveného výrobku, výmenou výrobku, vrátením kúpnej ceny výrobku, vyplatením primeranej zľavy z ceny výrobku, písomná výzva na prevzatie plnenia alebo jej odôvodnené zamietnutie, z čoho je zrejmé, že zákonodarca zakomponovaním odkazu na ustanovenie § 2 písm. m) zákona o ochrane spotrebiteľa do ustanovenia § 18 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa rátať s uvedenými spôsobmi vybavenia reklamácie v zákonnej lehote 30 dní, čo znamená, že v 30-dňovej lehote musí byť spotrebiteľ upovedomený o tom, že predávajúci (žalobca) ukončil reklamačné konanie jedným zo zákonných spôsobov.

7. Sťažovateľ mal za to, že ak by sa pri svojej kontrolnej činnosti riadil prezentovaným právnym názorom správneho súdu, nastala by právna neistota na strane spotrebiteľov, ktorým by sa sťažili práva pri vybavovaní reklamácie, keďže by po uplynutí zákonnej 30-dňovej lehoty odo dňa uplatnenia reklamácie nemali vedomosť o stave svojich reklamácií a boli by vystavení ľubovôli predávajúcich, ktorým by na splnenie ich povinnosti o vybavení reklamácie stačil len interný doklad o tom, že odovzdali v lehote doklad o vybavení reklamácie na poštovú prepravu. Sťažovateľ mal za to, že výpisy z knihy pošty predstavujú len spôsob evidencie a nevedia objektívne preukázať, že došlo k doručeniu predmetných dokladov o vybavení reklamácií spotrebiteľom, a teda, žalobca v správnom konaní nepredložil žiaden preukázateľný doklad o vybavení reklamácie v zákonom stanovenej lehote. Sťažovateľ poukázal aj na výsledok reklamačného konania (dodanie listín o vybavení reklamácií), ktorého záverom bolo, že dodanie reklamovanej zásielky nebolo možné zistiť, nakoľko tento druh poštových zásielok Slovenská pošta, a. s., vo svojich prevádzkových dokladoch neeviduje.

8. V závere kasačnej sťažnosti sťažovateľ uviedol, že nespochybňuje vydanie dokladu o vybavení reklamácie, ale poukázal, že spotrebiteľ sa v zákonnej 30-dňovej lehote nedozvedel, akým spôsobom bola jeho reklamácia vybavená, pričom v prípade objektívnej zodpovednosti žalobcu ako predávajúceho je na jeho riziku, či v prípade šetrenia vybavenia reklamačného konania bude vedieť objektívne preukázať, že spotrebiteľovi sa dostal do jeho dispozičnej moci písomný doklad o vybavení reklamácie, na podporu čoho sťažovateľ poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6Sžo/203/2010 z 22. júna 2011, z ktorého citoval: „...žalobca, vystupujúci v reklamačnom konaní v pozícii predávajúceho, mal v prípade pasivity spotrebiteľov aktívne využiť ďalší spôsob ukončenia reklamačného konania a zaslať spotrebiteľom v rámci tridsaťdňovej hmotnoprávnej lehoty písomnú výzvu na prevzatie plnenia, umožňujúca predávajúcemu, pričom jej preukázaným zaslaním spotrebiteľom (v danom prípade, vzhľadom na povahu lehoty je potrebné, aby sa zásielka dostala do dispozičie adresáta), by reklamačné konania boli žalobcom legitímne ukončené.“

9. Žalobca vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za správny a kasačnú sťažnosť navrhol ako nedôvodnú zamietnuť. Vo všeobecnosti odkázal na svoju doterajšiu argumentáciu a uviedol, že kasačná sťažnosť nemá oporu v príslušnej právnej úprave, je založená na citácii právnej úpravy, ktorá nie je komplexná a ignoruje existujúcu judikatúru riešiacu obdobnú právnu otázku. Poukázal na to, že sťažovateľ postavil základ kasačnej sťažnosti na údajnej absencii preukázania

skutočnosti, že listy znamenajúce vybavenie reklamácie sa dostali do dispozície klientov a pri zdôvodnení uvedenej skutočnosti argumentoval ust. § 18 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom sa jedná o argumentáciu, ktorá nemá oporu v príslušnej právnej úprave, keď žiaden zákon otázku dispozície klienta nerieši, zákon rieši len otázku povinnosti predávajúceho vydať doklad o vybavení reklamácie. Povinnosť zabezpečiť dispozíciu nie je riešená v žiadnom zákone a takáto povinnosť nie je predávajúcemu ukladaná. Zdôraznil, že žiaden správny orgán nemôže uložiť povinnosť, ktorú zákon nepozná a neukladá, zákon v danom prípade rieši len povinnosť vydať písomný doklad o vybavení reklamácie a táto zákonná povinnosť bola splnená, s čím vyslovene súhlasí aj sťažovateľ.

10. Žalobca ďalej poukázal na to, že obdobná otázka bola v minulosti riešená na úrovni Najvyššieho súdu SR, ktorý sa všeobecne zaoberal termínom „vydať“ a v rozhodnutí č. k. 10Sžo/188/2015 z 18. februára 2016 absolútne exaktne k uvedenému zákonnému zneniu uviedol, že termín „vydať“ nemusí znamenať len odovzdanie do dispozičnej moci niekoho, komu je takýto doklad určený, ale vydaním možno rozumieť aj publikovanie, vytvorenie a vytlačenie.

11. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „kasačný súd“) konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu a po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 S.s.p.), a že ide o rozsudok, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 S.s.p.), dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli a na internetovej stránke najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený 26. septembra 2019 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

12. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok správneho súdu, ktorým zrušil rozhodnutie sťažovateľa, ktorým sťažovateľ zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie orgánu verejnej správy prvej inštancie, ako aj a rozhodnutie orgánu verejnej správy prvej inštancie a vec sťažovateľovi vrátil na ďalšie konanie, a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti kasačný súd preskúmal rozsudok správneho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie sťažovateľa a orgánu verejnej správy prvej inštancie, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľa sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku správneho súdu.

13.1. Podľa § 2 písm. m) zákona o ochrane spotrebiteľa sa na účely tohto zákona rozumie vybavením reklamácie ukončenie reklamačného konania odovzdaním opraveného výrobku, výmenou výrobku, vrátením kúpnej ceny výrobku, vyplatením primeranej zľavy z ceny výrobku, písomná výzva na prevzatie plnenia alebo jej odôvodnené zamietnutie.

13.2. Podľa § 18 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa, ak spotrebiteľ uplatní reklamáciu, predávajúci alebo ním poverený zamestnanec alebo určená osoba je povinný poučiť spotrebiteľa o jeho právach podľa všeobecného predpisu; na základe rozhodnutia spotrebiteľa, ktoré z týchto práv spotrebiteľ uplatňuje, je povinný určiť spôsob vybavenia reklamácie podľa § 2 písm. m) ihneď, v zložitých prípadoch najneskôr do 3 pracovných dní odo dňa uplatnenia reklamácie, v odôvodnených prípadoch, najmä ak sa vyžaduje zložitý technický zhodnotenie stavu výrobku alebo služby, najneskôr do 30 dní odo dňa uplatnenia reklamácie. Po určení spôsobu vybavenia reklamácie sa reklamácia vybaví ihneď, v odôvodnených prípadoch možno reklamáciu vybaviť aj neskôr; vybavenie reklamácie však nesmie trvať dlhšie ako 30 dní odo dňa uplatnenia reklamácie. Po uplynutí lehoty na vybavenie reklamácie má spotrebiteľ právo od zmluvy odstúpiť alebo má právo na výmenu výrobku za nový výrobok.

13.3. Podľa § 18 ods. 9 zákona o ochrane spotrebiteľa, predávajúci je povinný o vybavení reklamácie

vydať písomný doklad najneskôr do 30 dní odo dňa uplatnenia reklamácie.

13.4. Podľa § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa za porušenie povinností ustanovených týmto zákonom alebo právne záväznými aktmi Európskej únie v oblasti ochrany spotrebiteľa uloží orgán dozoru výrobcovi, predávajúcemu, dovozcovi, dodávateľovi alebo osobe podľa § 9a alebo § 26 pokutu do 66 400 eur; za opakované porušenie povinnosti počas 12 mesiacov uloží pokutu do 166 000 eur.

14. Rozhodnutím orgánu verejnej správy prvej inštancie bol žalobca uznaným vinným zo spáchania správneho deliktu podľa § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa - porušenie povinností ustanovených § 18 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa, za čo mu bola uložená sankcia - pokuta vo výške 500,- eur. Zásadnou otázkou, ktorá bola predmetom konania pred orgánmi verejnej správy, ako aj pred správnym súdom, bolo posúdenie súladu postupu žalobcu s ust. § 18 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa v súvislosti s reklamáciami prijatými 24. júna 2015 a 17. júla 2015.

15. Kasačný súd, rovnako ako správny súd, konštatuje, že v konaní nebolo sporné, že obe reklamácie boli vybavené (reklamačné konania boli ukončené) ich odôvodneným zamietnutím, a to listom z 8. júla 2015, resp. z 13. augusta 2015. Tak list z 8. júla 2015, ako aj list z 13. augusta 2015, boli vydané v zákonnej lehote 30 dní a podľa výpisu z poštovej knihy bola zásielka, list z 8. júla 2015, odovzdaná na poštovú prepravu 8. júla 2015 a zásielka, list z 13. augusta 2015, bola odovzdaná na poštovú prepravu 14. augusta 2015. Kasačný súd, vzhľadom na obsah administratívneho spisu žalovaného a orgánu verejnej správy prvej inštancie, ktorého súčasťou sú okrem iného aj žalobcom predložené dokumenty z internej komunikácie ohľadne riešenia dotknutých reklamácií, ktoré chronologicky a logicky spolu súvisia, nemal dôvod pochybovať o autenticite dotknutých listín z 8. júla 2015, resp. z 3. augusta 2015. Na uvedenom závere nič nemení ani výsledok reklamačného konania Slovenskej pošty, a.s. - nedodanie zásielky zo 4. novembra 2015, podľa ktorého dodanie a ohyb reklamovanej zásielky nebolo možné zistiť, nakoľko tento druh zásielok Slovenská pošta, a.s. vo svojich prevádzkových dokladoch neeviduje.

16. Na správne trestanie sa použijú všeobecné zásady trestaného konania a trestného práva ako takého. Článok 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky zakotvujú jeden z ťažiskových princípov trestania, a o nullum crimen, nulla poena sine lege (zásada zákonnosti). Táto zásada zahŕňa okrem zákazu retroaktivity právnych predpisov v neprospech páchatel'a (nullum crimen, nulla poena sine lege praevia) aj princíp, že len zákon (v písanej forme - nullum crimen, nulla poena sine lege scripta) môže určiť, čo je trestným činom a stanoviť zaň trest, ale aj princíp, podľa ktorého trestné právo nesmie byť aplikované extenzívnym spôsobom v neprospech obvineného, najmä prostredníctvom analógie (nullum crimen, nulla poena sine lege stricta). Z toho vyplýva, že trestný čin musí byť jasne definovaný zákonom (nullum crimen, nulla poena sine lege certa). Táto podmienka je splnená, ak ten, komu je právna norma určená, môže z jej znenia zistiť, aké konanie alebo opomenutie spôsobuje jeho trestnú zodpovednosť.

17. Pre posúdenie trestnej zodpovednosti žalobcu bolo potrebné zaoberať sa výkladom skutkovej vety správneho deliktu, ktorého sa mal dopustiť, a to porušenie povinnosti predávajúceho vydať o vybavení reklamácie písomný doklad najneskôr do 30 dní odo dňa uplatnenia reklamácie.

18. Kasačný súd, zhodne so správnym súdom, odkazuje na svoje skoršie rozhodnutie č. k. 10Sžo/188/2015 z 18. februára 2016, a na ktoré poukazoval aj žalobca, predmetom ktorého bol práve spor o výklad ustanovenia § 18 ods. 4 a ods. 9 zákona o ochrane spotrebiteľa, a to najmä v otázke významu použitého termínu „vydať“ písomný doklad o vybavení reklamácie. Kasačný súd za primeranej aplikácie § 464 ods. 1 S.s.p. uvádza jeho prevzatú relevantnú časť, vrátane kontextu:

„Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom krajského súdu, ktorý nepovažoval za správne úzke vymedzenie pojmu „vydat“ písomný doklad o vybavení reklamácie, ako ho uvádza žalovaná. Ako už uviedol aj krajský súd, podľa slovníka slovenského jazyka je synonymom slova „vydat“ aj odovzdať, prenechať, uverejniť, vyhlásiť, publikovať atď. a rovnaký význam vyplýva aj zo synonymického slovníka slovenčiny. Z uvedeného je tak zrejmé, že termín „vydat“ písomný doklad neznamená vždy požiadavku na jeho odovzdanie do dispozičnej moci niekoho, tak ako to uvádza žalovaná, ale vydaním možno rozumieť aj jeho vytvorenie, uverejnenie, vyhlásenie.

S poukazom na § 18 ods. 9 a § 18 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. odvolací súd uvádza, že v § 18 ods. 9 zákona č. 250/2007 Z.z. je iba uvedené, že predávajúci je povinný o vybavení reklamácie vydat písomný doklad. V prípade, že by zákonodarca trval na tom, že predávajúci je povinný tento písomný doklad spotrebiteľovi aj odovzdať (doručiť), tak by to v ust. § 18 ods. 9 zákona č. 250/2007 Z.z. aj výslovne uviedol, teda by postupoval rovnako ako v ust. § 18 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z., v ktorom je uvedené, že predávajúci je povinný pri uplatnení reklamácie vydat spotrebiteľovi potvrdenie a v prípade, že je reklamácia uplatnená prostredníctvom prostriedkov diaľkovej komunikácie, predávajúci je povinný potvrdenie o uplatnení reklamácie doručiť spotrebiteľovi ihneď.

Z uvedeného je tak zrejmé, že z ust. § 18 ods. 9 zákona č. 205/2007 Z.z. nevyplýva explicitne povinnosť žalobcu doručiť spotrebiteľovi písomný doklad o vybavení reklamácie. Odvolací súd súhlasí so záverom krajského súdu, že pokiaľ žalobca vytvoril potvrdenie o vybavení reklamácie dňa 30.06.2012, čím zachoval 30-dňovú lehotu na vybavenie reklamácie, ktorá bola uplatnená dňa 11.06.2012, a o tejto skutočnosti upovedomil sťažovateľku SMS správou, jeho postup bol v súlade s § 18 ods. 9 zákona č. 205/2007 Z.z. Zaslanie oznámenia o vybavení reklamácie prostredníctvom SMS správy považuje aj odvolací súd iba za technický prostriedok uľahčujúci a urýchľujúci samotné reklamačné konanie a vzájomnú komunikáciu. Oznámením o vybavení reklamácie zo dňa 30.06.2012 dal žalobca spotrebiteľke na vedomie, že písomný doklad o vybavení reklamácie spolu s informáciou o spôsobe vybavenia reklamácie je pripravený u žalobcu na predajni.“

19. Kasačný súd sa teda v celom rozsahu stotožňuje s právnym posúdením veci správnym súdom a konštatuje, že po preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj rozhodnutia žalovaného dospel k rovnakému záveru ako správny súd, že bolo potrebné napadnuté rozhodnutie žalovanej v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím zrušiť a vec vrátiť žalovanej na ďalšie konanie pre jeho nezákonnosť.

20. Záverom, kasačný súd uvádza, že rozhodnutie najvyššieho súdu, na ktoré na podporu svojich tvrdení poukazoval v kasačnej sťažnosti sťažovateľ (č. k. 6Sžo/203/2010 z 22. júna 2011), nie je na prejednávajúcu vec aplikovateľné, nakoľko predmetom konania bol odlišný skutkový a právny stav. V predmetnej veci bolo posudzovaný postup predávajúceho, ktorý pasívnemu spotrebiteľovi nezaslal písomnú výzvu na prevzatie plnenia, spoľahol sa na obsah potvrdenia vydaného pri uplatnení reklamácie, ktoré bolo už aj písomným dokladom o vybavení reklamácie vydaným najneskôr do 30 dní odo dňa uplatnenia reklamácie, keďže v ňom bolo uvedené, že „...reklamácia bude opravená do 30 dní na tejto predajni...“. Navyše, zákon o ochrane spotrebiteľa výslovne ustanovuje, že výzva na prevzatie plnenia, pokiaľ má vyvolať účinky ukončenia reklamačného konania, musí mať písomnú formu. V uvedenom prípade je potom porušenie povinnosti predávajúceho zrejmé.

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených dôvodov kasačnú sťažnosť sťažovateľa zamietol podľa § 461 S.s.p., keďže po jej preskúmaní zistil, že nie je dôvodná.

22. O náhrade trov kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 167 ods. 1 S.s.p. v spojení s §

175 ods. 1 a 2 S.s.p. a § 467 ods. 1 S.s.p. tak, že v konaní plne úspešnému žalobcovi priznal voči sťažovateľovi nárok na náhradu trov kasačného konania v plnom rozsahu.

23. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v pomere hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 k § 463 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok n i e j e prípustný.